

en national samling, ikke mod Milosevic, men imod Vesten.

Hvis man skal svække eller vælte Milosevic, er det i sidste ende kun den serbiske befolkning, der kan gøre det. Og jeg er helt enig med dem, der siger, at vi i så fald burde have støttet den serbiske opposition på et meget tidligere tidspunkt. Vi burde have været meget mere opmærksom på de muligheder, der kunne ligge i at styrke den opposition, der trods alt var til Milosevic, men som efter alt at dømme ikke længere er der.

Vi står altså i en situation, hvor bomberne ikke har tvunget Milosevic til at acceptere fredsftalen, hvor han i stedet for har fået rum til at gennemføre den mest omfattende etniske udrensning siden Anden Verdenskrig, hvor han er blevet styrket internt i Serbien, hvor russerne i stadig større omfang er kørt ud på et sidespor, ud af den konstruktive rolle, de faktisk spillede i Paris, og hvor Vestens manglende evne til at håndtere flygtningesituationen giver risiko for en humanitær katastrofe og samtidig giver ustabilitet i nabolandene.

Hele NATO's strategi er bygget på en forudsætning om, at Milosevic ville give sig efter de første bomber. Man har fejlkalkuleret. Men det kan udvikle sig til en katastrofe, hvis man yderligere fejler ved at starte en landkrig. Det er lidt uklart, hvad der egentlig menes, når man diskuterer landkrig. Stort set alle, også her i Folketinget, er vel enige om, at man er nødt til at sætte en fredsbevarende styrke ind til sin tid – forhåbentlig inden så længe, men i hvert fald til sin tid.

Noget andet er de andre meldinger, som bl.a. statsministeren var ude med tidligere på ugen, hvor der er en teori om, at man kan svække serberne militært gennem bombardementerne og så i allersidste fase, hvor serberne er svækket, lave en forholdsvis begrænset landoperation. Jeg tror i og for sig, der er mange, der tænker sådan. Men der må man så gøre sig klart, at man fuldstændig ofrer de internt fordrevne kosovoalbaniere. Hvis man forestiller sig et bombardement, der varer måneder, for at svække serberne militært, så vil situationen for kosovoalbanerne blive helt, helt håbløs, mere håbløs, end den er i øjeblikket.

Dertil kommer, at det er naivt at forestille sig en begrænset landkrig. Serberne kender det her terræn. De har kæmpet tidligere imod tyskerne. Der er traditioner for at kæmpe imod en stor overmagt. Hvis man tror, det kan gøres ublo-

digt, uden store tab, som en lille begrænset operation, så er man naiv.

Derfor er der ingen vej uden om en diplomatisk løsning. Det er svært. Det kan forekomme umuligt, men det militære alternativ er endnu mere umuligt.

Der er politiske initiativer i gang. Det er positivt. Tyskland har fremlagt et fredsudspil; der var et EU-møde tidligere på ugen; FN's generalsekretær er i aktion og vigtigst: Noget tyder på, at russerne igen er kommet med i et positivt medspil. Vi håber det. Men et af de vanskelige punkter i forhold til russerne er, som jeg tidligere har været inde på under debatten her, sammensætningen af den fredsbevarende styrke.

Jeg vil godt sige det så klart, som det kan siges: En sådan fredsbevarende styrke skal selvfølgelig kunne fungere, men det er helt, helt håbløst at forestille sig, at det er NATO, der skal stå for det. NATO er den ene part i denne her konflikt. Alene af den grund ville det være umuligt at forestille sig, at der kan skabes tillid til, at NATO kan spille rollen som fredsbevarende styrke.

Når dertil kommer, at det er anstødsstenen i forhold til russerne – og formentlig også til serberne, men i hvert fald til russerne, som er nøgleaktørerne i det her, så bliver man nødt til at være fleksibel dér. Det vil være fuldstændig uansvarligt, hvis politiske forhandlinger om en fredsftale falder til jorden, fordi Vesten er så ufleksibel, så obsternasig med, at det skal være en NATO-styrke, at russerne ikke kan acceptere det. Dér bliver vi nødt til at være fleksible. Dér bliver vi nødt til at sige, at en politisk aftale er vigtig. Der skal være en fredsbevarende styrke, men det kan ikke være en NATO-styrke.

Men o.k., de politiske initiativer er vigtige. Vi støtter dem, og derfor håber vi på, at der kan komme en diplomatisk løsning på det her.

Jeg vil godt fremsætte følgende forslag til vedtagelse her i Folketinget:

Forslag til vedtagelse

»Regeringen opfordres til at støtte alle bestræbelser på at finde en politisk løsning på Kosovokonflikten og herunder fastholde Rusland som en vigtig partner i løsningen af konflikten.

I en politisk løsning skal der i særlig grad lægges vægt på, at